

ชุดคำหลวงพ่อ

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๒

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เราเอาเรื่องแรกก่อนนะ เมื่อกี้เขาถามเห็นไหมเรื่องการครองเรือน เรื่องการครองเรือนนะ มันจะไปถามหาใครล่ะ เรื่องการครองเรือนนะ ในพระไตรปิฎกพูดไว้ชัดเจนมากแล้ว การครองเรือนเนี่ยเทศน์บ่อย การครองเรือนนี้แสนยาก เพราะการครองเรือนในความถูกต้องคือการครองหัวใจ เพราะใจแต่ละคนเห็นไหมการครองเรือน เราไปเห็นว่าการครองเรือนคือชีวิตครอบครัว ชีวิตครอบครัวเหมือนกษัตริย์เลย

กษัตริย์ปกครองประเทศต้องรักษาประชาชน ในชีวิตการครองเรือนมันหัวใจเขาหัวใจเรา หัวใจเรายังเอาหัวใจเราแทบไม่อยู่เลย แล้วหัวใจของคู่ระหว่างสามีภรรยา แล้วถ้ามีลูกขึ้นมาเนี่ยหัวใจที่สาม ดูพ่อแม่สิ โอ้ โอ้ โอ้ น่าดูเลย การครองเรือนมันทุกข์ใจ แล้วประสาเราทางโลกว่า การครองเรือนเป็นธรรมชาติของมนุษย์

พระพุทธเจ้าสอนไว้อย่างนี้ พูดไว้ชัดเจนมาก การครองเรือนนะเปรียบเหมือนกับเราวิดทะเลทั้งทะเลเพื่อจับปลาเล็กๆ ตัวหนึ่ง ความสุขที่ว่าเรามีความสุขนะแค่ปลาตัวนั้นนะ แต่เราต้องลงทุนลงแรงวิดทะเลทั้งทะเลเลย เพื่อให้ทะเลมันงวดแล้วจับปลาตัวนั้น นี่มันก็เหมือนเป้าหมายเราไง แล้วในการครองเรือนของเราใช้ไหม จะมีความสุข เริ่มต้นมาชีวิตคู่ใหม่ๆ มีบ้าน มีรถจะมีความสุข มีลูกก็จะมีความสุข พอมีลูกแล้วต้องมีหลานจะมีความสุข พอมีหลานต้องมีเหลนจะมีความสุข มันหลอกไปจนตายเห็นไหม นี่การครองเรือน

นี่เวลาเราจะถือพรหมจรรย์เราไม่ครองเรือนล่ะ ไม่ครองเรือนก็ทุกข์ ถ้าไม่ทุกข์นะ เวลา.. สมมติอย่างพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ท่านพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ท่านมีความสุขเลยสิ ทำไมพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ท่านมีความสุข ทุกข์เป็นอริยสัจ ทุกข์เป็นความจริง เหมือนไฟนี้ปฏิเสธว่าไฟไม่ร้อนที่ไหนมี ใครปฏิเสธได้บ้างว่าไฟนี้ไม่ร้อน ไฟมันร้อนเป็นธรรมชาติของมัน ในเมื่อมีกิเลส

ค้นหาความทะยานอยากในหัวใจ ไม่ทุกข์เป็นไปได้อย่างไร ถ้ามันมีค้นหาอยู่ไม่ทุกข์เป็นไปได้อย่างไร มันต้องเป็นทุกข์เป็นธรรมดา

นี่ทุกข์เป็นธรรมดานี้ พอเรากล่าวธรรมดาแล้ว มันสู้กับมัน ไฟเกิดที่ไหนดับไฟที่นั่นมันก็จบใช่ไหม นี่พอมิไฟเกิดที่ไหน ความทุกข์มันมีกิเลสเป็นธรรมดา ก็มีครอบครวไว้แล้วจะมีความสุขไหม มันไปดับไฟผิดที่ใช่ไหม พอจะดับไฟนะ มันนึกว่าดับไฟมันก็สุขไฟกองใหญ่ขึ้น สุขไฟกองใหญ่ขึ้นแล้วมันนึกว่าดับไฟนะ เรามีทุกข์มีค้นหาเป็นธรรมดาใช่ไหม แล้วก็สุขอีกกองหนึ่งกองใหญ่ๆ เลย แล้วสุขอีกกองหนึ่ง แล้วสุขอีกกองหนึ่ง มันนึกว่าสุขกองไฟกองใหญ่แล้วมันจะมีความสุข

แต่พระพุทธเจ้าไม่ใช่อย่างนั้น พระพุทธเจ้าบอก “ชักฟืนออก” เห็นไหม ชีวิตคู่ก็แยกเป็นพรหมจรรย์ ดึงเชื้อฟืนออก นี่ฟืนมันออก ไฟมันไม่มีฟืน มันจะติดมากไหม มันก็น้อยลงๆ แต่เราไม่มองกันอย่างนั้นนะ ไม่ได้ห rokokถือศีลก็ทุกข์ ทำนะยังทำอะไรทุกข์ไปทั้งนั้นเลย แต่การถือศีลการปฏิบัติธรรมเห็นไหมชักฟืนออก ชักเชื้อไฟออก พอชักเชื้อไฟออกบ่อยๆ ครั้ง บ่อยๆ ครั้งเข้า ในเมื่อไม่มีเชื้อไฟ ไฟจะไหม้อะไร แต่ถ้าเราไปเอาเชื้อใส่เข้าไป เอาฟืนใส่เข้าไป ไฟดับได้อย่างไร

เนี่ยโลกกับธรรมมันต่างกันอย่างไร โลกก็มองไปอย่างหนึ่ง ยิ่งพ่อแม่ธรรมดาเลยละ พ่อแม่นึกอยากให้ลูกเป็นฝั่งเป็นฝาเป็นเรื่องธรรมดา แล้วมันเป็นฝั่งฝาจริงหรือเปล่าละ มันเป็นไม่จริง แล้วอย่างลูกจะออกบวชเนี่ย พ่อแม่ก็ต้องเป็น.. ความคิดใจถ้าไม่มีพระพระพุทธเจ้า ถ้าพระพุทธเจ้าไม่ออกจากราชวัง ศาสนาจะเกิดขึ้นมาได้ไหม ในเมื่อพวกเราก็คิดกันแบบโลกๆ ต้องมีครอบครวต้องเป็นฝั่งเป็นฝาดต้องมั่นคงแข็งแรง ก็มั่นคงแข็งแรงของกิเลสใจ มั่นคงแข็งแรงของค้นหาความทะยานอยากใจ แล้วไม่เป็นความจริง

แต่พระพุทธเจ้านี้ โลกคติเตียนมาก ยิ่งพระเวสสันดรนี่โลกคติเตียนมาก ว่าเห็นแก่ตัวสละลูก สละลูกกัณหา ขาลี สละเมีย ทำไมไม่สละตัว แต่เขาไม่คิดแบบปัญญาชน ไม่คิดแบบสุภาพบุรุษ เรานี้เป็นคนที่ยึดครอบครวมมาก เขามาขอลูกเรานี้เราให้ไหม เขามาขอเมียเรา ทั้งที่ครอบครวรักกันมาก ดีมาก เราจะให้เขาไหม ทำไมเอ็งไม่ขอข้าละ เอาเข้าไปแทนได้ไหม แต่เขาไม่ขอเขาขอเมียเอ็ง เขาขอเมียเขาขอลูก แล้วเป็นคนที่ยึดสุภาพบุรุษ พระเวสสันดรนี่เป็นกษัตริย์เป็นนักรบ แล้วคนที่ขอเป็นขอทานไม่มีกำลังอะไรเลย

แต่ด้วยสัจจะเขาขอไป บารมีธรรมงให้เขา พอให้เขาเสร็จแล้วชุกงักกันหาชาติไปต่อหน้า แล้วดีต่อหน้า พ่อที่เป็นนักรบ เป็นกษัตริย์ แล้วเขาเอาลูกของตัวเองไปแล้วดีลูกตัวต่อหน้าตัว เจ็บไหม แต่ทางโลกบอกเห็นแก่ตัว อย่างเรานี้ลูกเรารักสุดรักเลย แล้วลูกเราจะมีปัญหาเนี่ยเราจะยอมสละตัวเราไหม สบายเลยใช่ไหมถ้ารักนะ เนี่ยแต่โลกมองมุมกลับไง มองมุมกลับว่าเห็นแก่ตัวไม่ยอมผจญภัย ให้ลูกไปให้เมียไป ตัวไม่ไป ก็เขาไม่ขอตัวนี้ แล้วขอตัวก็ไม่ได้เพราะขอตัวเราเป็นร่างกาย

เพราะเรื่องกิเลสเป็นเรื่องของความรู้สึก เรื่องค้นหาความทะยานอยาก เรื่องนามธรรม นี่เขาขอวัตถุไปแล้วเขาดีต่อหน้าให้เราเจ็บ เหมือนเขาจะเหยียดหยามแกล้งให้เราเจ็บ มันยิ่งเจ็บ มันยิ่งเจ็บ มันยิ่งฝัน มันฝัน นี่บารมีธรรมมันเกิดตรงนี้ไง นี่แล้วพอมາเกิดเป็นเจ้าชายสิทธัตถะเห็นใหม่ เวลาออกจากราชวัง ໒໒ ไปดูในพระไตรปิฎกสิ พอรากุลเกิดนะ ละล้าละล้งนะ ໒໒ ครอบครัวยุคใหม่สิ ครอบครัวยุคใหม่คนไหนมีลูกคนแรกนะ เพื่อนำดูเลย เหมือนๆ แล้วเจ้าชายสิทธัตถะลูกเกิดแล้วเนี่ยรักลูกใหม่ รักลูกนะ

หลวงตาพูดบ่อย ไม่กล้าไม่ดูเพราะอยู่ในอนางพิมพา กลัวไปดูแล้วจะออกบวชไม่ได้ รักขนาดไหนก็ต้องเสียสละออกไป ตอนเสียสละออกไปนะเสียสละราชบัลลังก์เสียสละเมีย เสียสละลูก เสียสละทุกอย่างออกไป เนี่ย ออกไปด้วยหัวใจที่มันหมองหม่นขนาดไหน ทุกข์ไหม ไม่ได้ออกไปแบบคนที่มารับผิชอบ ไม่ใช่ออกไปแบบคนสิ้นเนื้อประดาตัว ออกไปแบบทุกอย่างเขาเกื้อกูล

พระเจ้าสุทโธทนะนี่พร้อมเลยนะ ปกป้องไว้ตั้งแต่เกิดนะ เพราะพราหมณ์พยากรณ์ไว้แล้ว ถ้าออกบวชจะเป็นศาสดา ไม่ต้องการให้ออก ปกป้องไว้หมดเลยนะ แต่ด้วยอำนาจาสนาด้วยบารมีนะ ไปเจอยมทูตทั้ง ๔ เห็นเกิด เห็นแก่ เห็นเจ็บ เห็นตาย พอออกไปด้วยความกลืนเลือดไปเลย ถ้าประสาธนะ แล้วไปทนนะ เนี่ยหัวใจก็มีอย่างนี้ ออกไปประพฤติปฏิบัติ ออกไปต่อสู้จนกว่าจะชนะกิเลสแล้วนะ แล้วกลับมาเอาเห็นใหม่ พระเจ้าสุทโธทนะเป็นพระอรหันต์ แม้ก็เป็นพระอรหันต์ พิมพาก็พระอรหันต์ สามเณรรากุลก็เป็นพระอรหันต์

ค้นหา ชาติเนี่ยเวลาให้ชุกไป ค้นหาขอม ชาติต่อว่าไง คิดออกดีใจ มาเกิดเป็นนางอุบลวรรณาเห็นใหม่ แม้แต่ความคิดนี้ คิดว่าพ่อนะไม่รักเรา ทำไมพ่อให้เราไปกับชุกไป แต่อีกคนหนึ่งไม่คิด เวลาเกิดอีกชาติหนึ่งเห็นใหม่ ถ้าไม่คิดนะนางพิมพาจะมีลูก

๒ นางพิมพามีลูกเฉพาะกัณหา นางอุบลวรรณไปเกิดต่างหาก แต่นางอุบลวรรณก็เป็นพระอรหันต์เหมือนกัน เป็นภิกษุณีที่มีฤทธิ์มาก แต่ไม่ได้เกิดร่วมสหชาติเพราะด้วยความคิดที่ผิด ตอนที่ให้ชุกไปมันมีการต่อว่า คิดต่อว่า คิดคัดค้าน นี่ไงอำนาจาสนามันอยู่ตรงนั้น

นี่พูดถึงครอบครัวนะ แต่เวลาบวชไปแล้วเนี่ย หรือเราประพฤติปฏิบัติไปแล้วเห็นไหม จะบอกเลยว่าประพฤติกุศลแล้วสังกมวงศ์ตระกูลจะขาดถ้วน ตระกูลจะไม่เป็นไป เรียบอกไม่จริง ไม่จริงเพราะอะไรรู้ไหม เพราะการเกิดของสังกมมันมีมาก โลกเนี่ยกามคุณ ๕ กามคุณของโลกเป็นกามคุณ ๕ ถ้าอยู่ในศีลในธรรมกามคุณ ๕ เพราะมันเป็นแบบว่ามันมีเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ไง ไม่สูญพันธุ์ แต่มนุษย์มันจะมากอยู่เดี๋ยวนะ เนี่ยกามคุณ ๕ กามคุณ กามที่อยู่ในศีลในธรรมนี่เป็นคุณ

แต่ถ้าเป็นพรหมจรรย์กามมันเป็นโทษแล้ว เพราะพรหมจรรย์มันเหนือกว่า พอมันเหนือกว่าสิ่งที่เหนือกว่าต้องลงทุนนี้มากกว่า ในการประพฤติปฏิบัติมันต้องดีกว่าเพื่อสุขที่ละเอียดไง ที่นี้ความสุขที่ละเอียด มันก็ต้องต่อสู้ ต่อสู้เต็มที่นะ ต้องต่อสู้กับตัวเอง เพื่อเอาชนะตัวเอง นี่พูดถึงเรื่องการครองเรือน ถ้าการครองเรือนนะเห็นชัดๆ เลย แต่โลกเขามองกันอย่างนั้น เราเข้าใจได้ ในสังกมนี้เข้าใจได้ เห็นไหมกามคุณ กามคุณ ๕ เรื่องของโลกเห็นไหม โลกก็ปัญญา โลกุตตรปัญญา

เรื่องของโลก ฆานโลกก็เรื่องของโลก โลกคิดได้แค่นี้ เทวคายังคิดได้แค่นี้เลย เทวคา อินทร์ พรหม คิดได้แค่นี้ ทำไมเทวคา อินทร์ พรหม ต้องมาฟังเทศน์พระอรหันต์นะ มนุษย์เหมือนกัน มนุษย์คนหนึ่งเห็นไหมจรรยาพระพุทธานุภาพเข้ามาได้หมดเลย แต่ไม่ได้สัมผัสจริง ไม่ได้รู้จริง มันไม่เป็นความจริงขึ้นมา แต่พระอรหันต์นะมันเห็นจริงตามข้อเท็จจริง มันเห็นการเปลี่ยนแปลงของจิตนะ

ปัจจุบันที่เราปฏิบัติกันมันได้ผลเพราะอะไร เพราะมันได้ผลมันเหมือนตะกอนในแก้ว ตะกอนในภาชนะมันสงบตัวลง แต่วิธีการที่จะเอาตะกอนออกจากน้ำเนี่ย คนไม่เคยเห็นไม่เคยเปลี่ยนแปลง ความคิดของเราเนี่ยมนุษย์เรา ในร่างกายเรามีเลือดอยู่ ๕ ลิตร เลือด ๕ ลิตรมันก็อยู่กับเราเนี่ย เรากินอะไรเข้าไปมันก็หมุนเวียนอยู่ในเลือด ๕ ลิตรนี้ ที่นี้ถ้าเรามันมีเชื้อโรคมันก็อยู่ในเลือดใน ๕ ลิตรในร่างกายเราเนี่ย

กิเลสหรือความรู้สึกเราก็ออยู่ในขั้นนั้นๆ ความรู้สึกความคิดเนี่ย กิเลสค้นหาความ
ทะยานอยากมันอยู่ในความคิดเรา แล้วมันก็ฟุ้งมันก็ फैบอยู่ในความคิดเรา แล้วศึกษา
ธรรมมันก็ได้แค่นี้ แต่ถ้าพูดถึงนะ คุณสิ คนที่เขาเป็นโรคเลือดเห็นไหมเขาถ่ายเลือด ถ่าย
เลือดให้มันหายไซ้ใหม่ เนี่ยถ้าเป็นโรคสูตรปัญญามันหยุดกัน มันเปลี่ยนแปลง มัน
เปลี่ยนแปลงอย่างไร ภาวนามยปัญญามันกรองจิตอย่างไร จิตมันจะพ้นจากกิเลสได้
อย่างไร มันเห็นชัดเจนนะ เลือด ๕ ลิตรเนี่ย ถ้ามันเปลี่ยนแปลง อย่างเชื้อโรค อย่างโรค
ของเลือด แล้วมันเปลี่ยนแปลงอย่างไร ไม่มีการเปลี่ยนแปลงมันจะสะอาดได้อย่างไร มัน
จะเป็นความจริงได้อย่างไร เนี่ย มันเห็นได้ชัดเจนมาก

นี่พูดถึงปัญญามันคนละชั้น มันเลยมุมมองเลยต่างกันไป แต่ที่นี้เวลาโยมนะ
ความจริงมันธรรมดา อย่างเช่นเราเนี่ยถ้าเรามีครอบครัว เวลาเรามีลูกขึ้นมา ลูกจะไปบวช
เนี่ยเราพอใจไหม เราก็อยากจะให้ลูกอยู่กับเรานั้นเรื่องธรรมดา ที่นี้เขาเรียกว่าทวน
กระแสไง ทวนกระแสถ้าลูกออกบวช บวชแล้วเป็นไปได้อีกไหม เป็นไปได้จริงไหม ถ้าเป็น
จริงนะบุญมหาศาลเลย

บุญนี้มหาศาลเลยเพราะอะไรรู้ไหม เพราะพระเจ้าอโศกมหาราชสร้างวัด
๘๔,๐๐๐ วัด เป็นญาติกับศาสนาหรือยัง ยัง สร้างวัดสร้างวัดบุญเนี่ย ๘๔,๐๐๐ วัด อุบัติจาก
ศานนามหาศาลเลย ไปถามอาจารย์ของตัว พระติสสะเง บอกยังไม่เป็นญาติกับพระ
ศาสนา ถ้าเป็นญาติกับศาสนาต้องทำอะไร ต้องเอาลูกมาบวช เพราะอะไรรู้ไหมเพราะ
เอาลูกมาบวชลูกเป็นสายเลือด สายเลือดเอาเข้ามาบวช พอบวชแล้วคิดถึงลูกคิดถึงศาสนา
คิดถึงลูก คิดถึงพระ ถ้าลูกเราทำความผิดคิดถึงลูกเรา ลูกก็คือลูกเรา ถ้าลูกเรามีโทษคิดถึง
เมื่อไหร่ก็เป็นความเศร้าหมองในใจ

แต่ถ้าเราคิดถึงพระลูกชาย พระลูกชายเห็นไหม เราจะคิดถึงใคร เราก็คิดถึง
ศาสนาเพราะสายเลือดเราไปกำจุนในศาสนา นี่ไงที่ว่าในพระไตรปิฎกเห็นไหม เอาลูก
มาบวชพ่อแม่ได้ ๑๖ กับ ๑๖ กับเพราะอะไร เพราะลูกบวชเท่ากับพ่อแม่บวช เพราะไข่
ของแม่ เพราะสเปิร์มของพ่อออกมาเป็นลูก คีเอนเอของลูกตรวจเท่าไรก็เป็นของพ่อแม่
หมด คีเอนเอตรวจเป็นของพ่อแม่หมด

นี่พ่อแม่เอาเลือดเนื้อเชื้อไขเข้าไปกำยันศาสนา กำยันศาสนา เอาเลือดเนื้อเชื้อไข
เข้าไปกำยันศาสนาไว้ เพราะในศาสนามีพระบวช มีพระบวชตลอดเวลา พระพุทธเจ้า

นิพพานไปนี้ยังไม่ขาดจากสงฆ์ ถ้าขาดจากสงฆ์เนี่ยบวชพระไม่ได้ มันยังไม่ขาดจากสงฆ์ เห็นไหม คำยันศาสนาก็เป็นญาติกับพระศาสนา เนี่ยได้ ๑๖ กัป นี่ได้บุญตรงนี้ไง ได้บุญตรงที่ว่าเราเอาเลือดเนื้อเชื้อไขของเราเลย ไปสืบทอดให้ชีวิตศาสนามันยาวอีกนิดหนึ่ง นิดหนึ่ง ๗ วัน ๑๕ วัน ปีหนึ่ง ๑๐ ปีเนี่ยเราก็ไปสืบทอดศาสนาด้วยเลือดเนื้อเชื้อไขของเรา ได้บุญใหม่ มันได้บุญแน่นอน นี่พูดถึงบุญนะ พอเวลาลูกบวชออกจากโบสถ์แม่เอาไปเลย ๑๖ กัป

แล้วถ้าลูกประพฤติปฏิบัติภาวนาไปได้บุญกุศล จิตสงบขึ้นมาได้บุญขึ้นมาเนี่ย มันจะส่งเสริม ส่งเสริมนะ พ่อแม่จะได้บุญเลย พระเนี่ยเห็นไหมเหมือนกับคนงาน เวลาเราทำงานเสร็จเราได้ผลตอบแทน เวลาบิณฑบาตมานะโยมใส่บาตร อาหารที่ได้มาเหมือนค่าจ้างแล้วเวลาพระปฏิบัติขึ้นมาได้ผลตอบแทน ถ้าพระที่ดีจิตสงบเห็นไหม มันมีในสมัยพุทธกาล มันมีทุกตเชื้อใจไปนิมนต์พระมาฉัน แล้วพระเนี่ยพระก็มีกิเลส พระก็มาจากลูกชาวบ้านมาจากลูกคน เอ๊ย คนนี้คนทุกข์คนยาก พรุ่งนี้จะไปฉันข้าว ข้าวไม่อร่อย แน่ๆ เลย ก็เลยไปบิณฑบาตกินก่อนไง ไปบิณฑบาตมาฉันอิ่มแล้วนะ แล้วไปฉันบ้าน นั่นก็ไปเป็นแค่พิธี

แต่บังเอิญทุกตเชื้อใจเขาจะทำบุญเขาก็ไปบอกบุญ คนก็มาช่วยงานเยอะแยะเลย นี่พ่อมาช่วยงานของถวายพระมันเยอะไง พระถึงจะอย่างไรแล้วแต่ แต่พระมีกิเลสขนาดไหน แต่พระก็ไม่โกหก พระสมัยพุทธกาลนะไม่โกหก พออาหารมาถวายให้ฉัน นี่พระฉันอิ่มแล้วจะฉันได้ไง ก็บอกฉันอิ่มแล้ว เอ้าทำไมท่านไปฉันที่ไหนมาละ ก็ไปบิณฑบาตมาก่อนแล้วฉันแล้วถึงมางานนี้ไง อู๋ เจ้าภาพเขาเสียใจมากนะ เสียใจมากเขาก็เอาอาหารเนี่ย ประชดนะ ใส่บาตรๆ เต็มเลย ไป กลับไปฉันวัด ใส่บาตร เขาประชด

เขาคคนทุกข์คนยากกว่าจะได้ทำบุญแต่ละครั้งก็ไม่ใช่ง่าย เขาไปฝ่าฝืนไง เอาค่าแรงจากการไปฝ่าฝืน กรรมกรนะ รับจ้างเอามาซื้ออาหารมาถวายพระ แล้วพระมาฉันของเขาไม่ได้เนี่ยเขาก็เสียใจ พอเสียใจเขาก็ประชด ประชดเสร็จแล้วเขาก็มานั่งคิดใจ เอ๊ เราจะทำบุญแล้วมันจะได้บาปหรือเปล่านั้น เราอยากได้ทำบุญแต่ทำไมมันทำแล้วเราถึงเศร้าหมองอย่างนั้น ก็เลยไม่สบายใจ ไม่สบายใจก็ไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่าข้าพเจ้าทำอย่างนี้จะได้อะไรหรือเปล่า

ทีนี้พระพุทธเจ้าตอบนะ ได้บุญแน่นอนเธอใส่บาตรเท่าไรก็แล้วแต่ ถ้าพระได้ฉันอาหารของเธอแล้ว ถ้าพระไปนั่งสมาธิจิตเป็นสมาธิ บุญของเธอได้มหาศาล ถ้าพระฉันของเธอแล้วไปปฏิบัติจะได้บุญมหาศาล นี่ไงคำตอบแทน ก็ฉันอาหารของเขา แล้วเราไปทำเราได้กำลังนั้นมา แล้วเราไปทำสมาธิ สมาธิเกิดขึ้นมาบุญก็เป็นบุญของผู้ที่ใส่บาตรนั้น

พระพุทธเจ้าพูดคำนี้เลย ตอนพระพุทธเจ้าจะนิพพานนะ นายจุนทะใส่บาตรไฉนมนต์ไปฉันที่บ้านมือสุดท้ายก่อนที่พระพุทธเจ้าจะนิพพาน แล้วไปฉันสุกกรมัททวะนะ แล้วพอนั้นสุกกรมัททวะพระพุทธเจ้าก็นิพพาน พระพุทธเจ้าหวังว่า ถ้าท่านนิพพานไปแล้วเนี่ย ลูกศิษย์ที่รักพระพุทธเจ้าจะไปต่อว่านายจุนทะ ว่าเพราะฉันอาหารนายจุนทะแล้วทำให้พระพุทธเจ้าเจ็บไข้ได้ป่วย ก็เลยสั่งพระอานนท์ไว้

อานนท์ ตั้งแต่พระพุทธเจ้าเป็นพระพุทธเจ้ามาเนี่ย การทำบุญที่ได้บุญมหาศาล บุญที่ประเสริฐมีอยู่สองคราว คราวหนึ่งนางสุชาดาใส่บาตรเรา เราฉันอาหารนั้นของนางสุชาดาแล้วเราถึงซึ่งกิเลสนิพพาน กิเลสในหัวใจเนี่ย เพราะฉันอาหารนางสุชาดามื้อนั้น แล้วท่านก็นั่งวันวิสาขะ แล้วพระพุทธเจ้าก็ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า เนี่ยเราฉันอาหารของนางสุชาดาหนหนึ่ง เราถึงซึ่งกิเลสนิพพาน

กับคราวที่สอง เราฉันอาหารของนายจุนทะ แล้วเราถึงซึ่งชั้นนิพพาน พระพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์สิ้นกิเลสแล้ว กิเลสตายไปจากใจแล้วนะ เห็นไหมสิ้นกิเลสเป็นพระอรหันต์ขึ้นมา แต่พระอรหันต์นะ สอุปาทิเสสนิพพาน พระอรหันต์ที่มีชีวิตอยู่ยังมีธาตุ ๔ และขันธ ๕ มีร่างกายก็มีความคิดอยู่ แต่ตัวจิตไม่ใช่ความคิด แล้วพอนั้นอาหารของนายจุนทะเนี่ยถึงซึ่งชั้นนิพพาน ขันธ ขันธก็คือขันธ ๕ ขันธก็คือความคิดเห็นไหมถึงซึ่งชั้นนิพพาน แต่ตอนฉันอาหารของนางสุชาดาถึงซึ่งกิเลสนิพพาน เนี่ยฉันอาหารเห็นไหม

เวลาทำบุญ เราบอกว่าพระเนี่ยทำบุญกุศล บวชแล้วออกมาจากโบสถ์มาเนี่ยพ่อแม่เอาไป ๑๖ กัป แต่ถ้าบวชแล้วถ้าพระปฏิบัติดีปฏิบัติชอบปฏิบัติตรง บุญจะทับถม ทับถมขึ้นมาเลย บุญจะเกิดขึ้นที่นั่น พ่อแม่คิดถึงพระก็คิดถึงลูก แล้วลูกปฏิบัติดีปฏิบัติชอบเห็นไหม บุญกุศลหรือคุณงามความดีมีให้เราตัดดวงมามากมหาศาลเลย แต่กิเลสมันบังตาไว้ มันไม่ยอมให้ทำ มันบอกโน่นก็ไม่ใช่บุญ นี่ก็ไม่ใช่บุญ ถ้าทำบุญเยอะๆ แล้วจะเป็น

บุญ แล้วบุญที่ไหนมันเยอะล่ะ ทำบุญมากน้อยขนาดไหนนะอยู่ที่การภาวนาพุทโธเนี่ย พุทโธ พุทโธ นี่พอพุทโธเนี่ยจะทำบุญมากทำบุญน้อยเห็นไหม

เวลาเข้าไปวัดปฏิบัติเนี่ยถึงต้องให้สงบเสงี่ยม เพราะอะไรรู้ไหม เพราะปฏิบัติเนี่ยมันต้องอาศัยสิ่งแวดล้อมที่ดี สิ่งแวดล้อมที่มันสงบสงัดเห็นไหม กายวิเวก กายต้องวิเวกก่อน ถ้าบอกว่าไปกายวิเวกก็เหงาแย่นะสิ ก็ต้องมานั่งคุยกันนะ สุ่มหัวเอาหัวชนกันแหล่ สุขมาก มันไม่วิเวกเพราะอะไรเพราะมันคุยกันเห็นไหม เนี่ย มันไม่วิเวก กายไม่วิเวก จิตไม่วิเวกใจ พอแยกกายวิเวก อยู่คนเดียวต่างคนต่างอยู่ พอกายวิเวกปั๊บ จิตมันก็ไม่วิเวกแล้ว เพราะมันคิดร้อยแปดเลย ถ้าอยู่ด้วยกันนะคุยกันนะ โอ้ คุยเรื่องนั้นเรื่องนี้นะ ลืมเพลินนะ

พอแยกไปปู้บนะ โอ้โฮ เรื่องมันจะเกิดมาก อยู่คนเดียวให้ระวังความคิด คนไม่เข้าใจใจว่าอยู่คนเดียวเนี่ยปฏิบัติง่ายนะ เพราะอยู่คนเดียวมันเป็นความจริง ความคิดเกิดจากเรา กิเลสเกิดจากเรา สรรพสิ่งเกิดจากเรา เราต้องเอาชนะเรา การประพฤติดุปฏิบัติคือการเอาชนะตนเอง แต่ขณะที่เรากลุกกลิ้งกัน เราอาศัยกัน สัตว์มนุษย์เป็นสัตว์สังคม อยู่ด้วยคนเดียวไม่ได้ อาศัยกันอยู่แล้วก็พูดพลอบประโลม พูดพลอบใจกัน ปลอบแบบโกหก ต่างคนต่างปลอบกันนะ เออเอ็งก็มีความสุขนะ ข้าก็มีความสุขนะ ทั้งๆ ที่ไม่มีความสุข ทุกข์ทั้งนั้นล่ะ แต่มันหลอกกันใจ เอ็งก็สุขเนอะ เออดีเนอะ นุ่นก็ดี นี่ก็ดี นี่ใจโกหกใจ อยู่กันแบบโกหก

แต่ถ้าอยู่คนเดียวเป็นความจริง ทุกข์ก็ทุกข์จริงๆ สังกรรม หิวกระหาย เดือดร้อน อ่อนเพลีย ความจริงทั้งนั้น อยู่คนเดียวเนี่ยความจริง แล้วถ้าชนะใจเรา เราก็ชนะได้จริงๆ แต่อยู่ด้วยกันสังคม เนียมมนุษย์เป็นสัตว์สังคม หวังพึ่งพาอาศัยกัน แต่ก็พึ่งพาอาศัยกันโดยสังคม สังคมคือวิญญูะ กามภพ รูปภพ อรูปภพ เวียนว่ายตายเกิดมันเป็นธรรมชาติของมันแล้วเราจะออก วิญญูะ เราแยกออกเป็นหนึ่งเห็นไหมพรหมจรรย์ พรหมจรรย์คือหนึ่งเดียว แล้วต่อสู้กับตัวเองเพื่อตัวเอง

นี่ใจธรรมมันเหนือโลกตรงนี้ใจ นี่ที่ว่าธรรมะเหนือโลกเนี่ยเราอยู่คนเดียว พรหมจรรย์ แล้วพอพรหมจรรย์แล้วเนี่ยทำความสงบ ทำความดีขึ้นมาเพื่อลบล้าง เหมือนพระพุทธเจ้าท่านว่านะเราถึงซึ่งกิเลสนิพพาน ถึงซึ่งขันธนิพพาน นี่ใจพอถึงขันธนิพพานที่ว่าความคิดฆ่าไม่ได้ ฆ่าไม่ได้เนี่ย ถึงซึ่งกิเลสนิพพานแล้วมันจะไปเหลืออะไรล่ะ

ความคิดมันมาจากไหนละ ความคิดไม่ใช่จิต แล้วที่มันเหลื้อมันเหลืออะไร เหลือวิมุตติ สุขมันเหลืออย่างไร แล้วมีความสุขอย่างไร ถ้าไม่ถึงไม่รู้มันจะมีความสุขได้อย่างไร ไม่ถึงไม่รู้มันจะไม่เวียนว่ายตายเกิดได้อย่างไร

ในเมื่อมันออกจากวิญญะไปแล้วเห็นไหม อยู่คนเดียวเนี่ยสำคัญ อยู่คนเดียวนี้สุดยอด เพราะเขาปรารภว่าการเกิดก็เกิดด้วยคนเดียวไม่ได้ มีพ่อหรือมีแม่คนเดียวเกิดไม่ได้ ต้องพ่อแม่เป็นครอบครัวถึงเกิดเราได้เห็นไหม โลกเป็นอย่างนี้แล้วเราจะต่อไปอย่างไร ถ้าเราต่อของเราได้ อยู่ของเราได้เนี่ยพรหมจรรย์ ดูพระพุทธเจ้าเทศน์ที เทศน์กับประชาชนทั่วไป อนุปปพิกถา ตั้งแต่สมัยทาน ศีล พรหมจรรย์ เห็นไหม เนกขัมมะ แล้วก็ออกบวช

เวลาพระพุทธเจ้าเทศน์นะ พอจิตมันพร้อมแล้วถึงเทศน์อริยสัจ อริยสัจความเอาชนะตนเองนี้สำคัญมาก ถ้าชนะตนเองมันถึงยอดมาก นี่พูดถึงว่าชีวิตในการครองเรือน แล้วมีพระชุดงค์หลงได้อย่างไร พระชุดงค์มันหลงตั้งแต่ยังไม่ชุดงค์นั่นนะ ถ้าเราไม่หลงเนี่ยเราไม่หลง มันหลง ชุดงค์หลงป่า พระพุทธเจ้าบอกไว้แล้ว พระพุทธเจ้าสอนไว้ในธรรมะนะ ตัดป่าแต่ไม่ตัดต้นไม้ ตัดป่าแต่ต้นไม้ไม่ตัดสักต้นเดียว ไปดูในพระไตรปิฎกที ทุกคนอ่านแล้วงงนะ พระพุทธเจ้าบอกว่าให้รู้ ให้ถางป่าให้ราบเลย แต่ห้ามตัดต้นไม้แม้แต่ต้นเดียว ป่ารกชัฏคือกิเลสตัดทอนความทะยานอยาก ทำลายกิเลสตัดทอนความทะยานอยากแล้วไม่ได้ทำลายอะไรเลย

แต่คนเราเข้าใจผิด พระไตรปิฎกยังมีอยู่เยอะมาก บอกให้ตัดป่าแต่ห้ามตัดต้นไม้ นี่ถ้าเราไม่เข้าใจปั๊บเนี่ย บอกให้ตัดป่านะแทรกเตอร์ถูกลุยเลย ราบเลยไม่เหลืออะไรเลย เอ้าเขาบอกให้ตัดป่ารกชัฏ ตัดกิเลสตัดทอนความทะยานอยาก เขาไม่ได้ให้ตัดต้นไม้ มันหลงตั้งแต่นี้แล้ว มันหลงตั้งแต่ยังไม่ออกชุดงค์ ไม่ออกชุดงค์มันก็หลงในใจมันแล้วเห็นไหม

แล้วออกไปชุดงค์ นี่การหลงป่า การหลงป่าเนี่ยพระชุดงค์ หลงตาท่านพูดไว้ในอะไรนะที่ว่าหลงไป ๓ องค์เห็นไหม หลงตานี้ไม่ธรรมดาจะท่านเที่ยวป่ามาขนาดไหนยังหลงไปอดข้าวอดตายนะ ที่นี้มันอยู่ที่กรรมที่เวรของพระนะ หนึ่ง แล้วก็อยู่ที่พระปฏิบัติด้วย อย่างเรานี้เราก็ก่อนหลงป่า เราไปเที่ยวป่าเนี่ยเราต้องมีพระไปด้วย เรานี้ไม่มีความ

ชำนาญเรื่องป่า จำไม่ได้ ใครจะพาไปไหนแล้วแต่นะ กลับมานะแล้วให้ไปเองรอบสองนะไปไม่ถูก เนี่ยไปไม่ถูกหรือก นิสัยจำทางไม่เป็น

แต่เพื่อนบางคนนะ เราอยู่กับพระธุดงค์เวลานั่งคุยกันเนี่ย ไปปีบนะจะเห็นต้นไม้ต้นนั้น เห็นก้อนหินก้อนนั้นเขาคุยกันได้ขนาดนั้นนะ ก้อนหินเขาจำก้อนหินได้ ไปถึงป่าทั้งหมดเลยเนี่ย เขาจะคุยเป็นถนนเลย แล้วไปถึงตรงนั้นแยกตรงนั้นเข้าตรงนั้นๆ แล้วเวลาเราธุดงค์มากับเขา เราจะบอกเขาตลอดว่าไปไหนก็ไปได้ ไปไหนไม่กลัวทั้งสิ้นเลย แต่ต้องบอกทาง ไปด้วยกันแล้วกลับมาเขามาส่งถึงชายป่าแล้วนะ บอกเดินไปเนี่ยตรงไปเนี่ยออกพ้นป่า เรายังหลงเลย หลง เราก็อ้าง โออย่างนี้มันอยู่ที่เขาวังปัญญานะ แล้วสังเกตได้ไหม พวกเราบางคนจะจำทางแม่นมาก บางคนจำทางไม่ได้เลย เหมือนกันเข้าป่าก็เป็นอย่างนั้น

ถ้าคนไม่ชำนาญป่านะ เราไปอยู่ป่าใหม่ๆ เราเข้าไปเที่ยวธุดงค์ เพื่อนๆ พระไม่มีนาฬิกาแต่เขารู้เวลาดีกว่าเรามาก แล้วเรามีนาฬิกานะแต่เพื่อนไม่มีนาฬิกา ไปนัดกันไงพอเข้าป่าแล้วพอถึงตี ๓ ตี ๔ ต้องลงแล้ว พอลงมาจะบิณฑบาต วันนั้นเราก็กีบของนั่งรออนะ ตั้งนานทำไมเพื่อนยังไม่มา ลักพักหนึ่งวิ่งมา วิ่งมาเนี่ยกระหืดกระหอบเลย เอ๊ยดูดาว ผิด ดูดาวผิด

เขาดูดวงดาวกันนะ พวกพรานป่าเขากำหนดดูดวงดาวเนี่ยเขารู้เวลาดีกว่าเรามาก ดาวนี้มันไม่คงที่ใช่ไหม ข้างขึ้นข้างแรมใช่ไหม เขาก็คำนวณได้ เราอยู่ป่ามานะ เราอยู่กับพระเที่ยวป่าเนี่ยเขาชำนาญมาก เขาคุยกันเนี่ยเป็นกึ่งเป็นแควเลยนะ แต่ให้เรานึก นึกตามไม่ทันหรือ ก็ไปด้วยกันเนี่ย ต้นไม้ก็เหมือนต้นไม้เนี่ย แล้วกลับมาต้นนั้นเป็นต้นนี้ ใบไอนั้นใบไอนี้ ใบตรงนั้นเป็นอย่างนั้น ใบตรงนั้นเป็นอย่างนี้ เราไม่รู้เรื่องกับเขาเลยนะ เขาคุยกันสนุกครึกครื้นนะ โอเราก็นั่งฟังอยู่นะ แต่ไปไหนไปด้วย แต่หลง

อันนี้พูดถึงหลงนะ แต่หลงข้างในสำคัญมาก ข้างในมันหลงอยู่แล้ว โอ้หลงป่าเนี่ย ป่ามันก็เหมือนพวกพรานป่าเขาชำนาญป่า แต่พรานป่าชำนาญป่าเขาก็หลงป่าได้ บางทีเขาก็หลง โอป่าข้างนอกนะมันเป็นป่ารกชัฏ ป่าอย่างนี้มันอีกเรื่องหนึ่ง แต่ป่าข้างในเนี่ย ป่าข้างในเนี่ย อันนี้ว่าหลงนะเราเกิดมาหลงกันอยู่แล้ว อันนี้เพียงแต่ว่าไม่ใช่ว่าพระธุดงค์จะเก่งกล้า เพราะเราก็มีความคิดอย่างนี้มาก่อน เรามีพระเพื่อนเป็นพระฝรั่งเยอะ พอหน้าหนาวนี้เขาก็มีแต่เครื่องกันหนาวนะ เราก็อ้าง เอ๊ย เอ็งอยู่เมืองหนาวเอ็ง

หนาวได้ยังไงวะ โอ้ย มันหวัระนะ มันบอกว่ามึงจะบ้าเหอ อยู่เมืองร้อนเมืองหนาวก็หนาวเหมือนกันทั้งนั้น อยู่เมืองหนาวเวลาหนาวก็มีเครื่องกันหนาวไง

อ้อ เราก็นึกว่าคนเมืองหนาวมันจะทนได้ดีกว่าเราไง ไอ้เรามันอยู่เมืองร้อนซะไหม เราอยู่เมืองร้อนเวลาหน้าหนาวเนี่ยมันก็ต้องหนาวซะไหม ไอ้คนเคยอยู่เมืองหนาวมาหน้าหนาวมันก็เรื่องเป็นปกติ เราถามเขาอย่างนี้จริงๆ ด้วยความเชื่อ คิดว่าพวกยุโรปนี่เวลาหน้าหนาวเขาจะไม่หนาว เขาบอกไอ้บ้าเอ้ย มันก็หนาวเหมือนกันแหละ เพียงแต่อยู่ทางยุโรปนี่เวลามันหนาวมันมีเครื่องกันหนาว เขาก็อยู่กันอย่างนั้น ไอ้เราก็นึกพาซื้อไฉน นึกว่าคนมาจากเมืองหนาว หน้าหนาวมันจะหนาวน้อยกว่าเรา มันบอกเหมือนกัน

ไอ้นี้ก็เหมือนกัน เขาว่าพระพุทธรูปจะไม่หลงป่าไป พระพุทธรูปที่ชำนาญนะ ผู้ที่เวียนจนชำนาญอย่างหลวงปู่ชอบเห็นไหม ที่ว่าทางพม่าเขาส่งมาตอนที่อังกฤษมันยึดพม่า ให้เดินตรงไปอย่างนี้เลยนะตามทางนี้ไป ตามทางในป่าเนี่ยมันจะเป็นทางเหมือน.. คูंपาเราลิดนนี้ ถ้าคนจะเดินหน้อยมันจะเป็นทางเลย ทางเดินก็คือว่าเหมือนมีช่องทางคนเดินไปปั๊บ คนเดินปั๊บเนี่ยหญา่มันจะไม่ขึ้น แต่มีใบไม้ปกคลุมมองแทบไม่เห็นเลย มันเลือนราง เราจะมองตามนั้น แล้วเดินไป เนี่ยๆ เขาบอกทาง แล้วถ้ามึงพลอนะออกนอกทางนะ เสรี เสรี เนี่ยเอาหลวงปู่ชอบมาส่งนะ แล้วเดินไปตามทางนี้อีก ๓ วันเดินไปทางนี้อีก ๓ วันจะทะลุถึงเมืองไทย

จนหลวงปู่ชอบเดินมา ๓ วันนะ แล้วพอสุดท้ายวันที่ ๓ นะโดยปกติเนี่ยกลางคืนนั่งสวดมนต์เทวดาก็มานั่งฟัง เทศน์เทวดาก็มาถามปัญหา ปัจจุบันนี้จะตายอยู่แล้วเนี่ย เทวดาไม่เคยช่วยเหลือเลย ไม่มีใครดูแลเลย เวลาอยู่ปกติคนภู่นก็มาเอาประโยชน์ คนนี้ก็มาเอาประโยชน์ ตอนนีพระพุทธรูปกำลังจะตายเนี่ย ไม่มีใครสนใจเลยนะ แหงนหน้าขึ้นมามีคนมากอยใส่บาตร บ้านอยู่ไหนนะ โน่น แต่ตอนนั้นกำลังหิว เราเข้าใจเรื่องนี้นะถามว่าบ้านอยู่ไหน เขาก็ชี้มือขึ้นไปบนฟ้าแต่ไม่ได้คิดนะเพราะกำลังตาลาย ก็รีบบิณฑบาตก่อน

พอบิณฑบาตก่อนเขาเอาอาหารใส่บาตร มันเหมือนพระกัสสปะ พระกัสสปะเห็นไหมเข้าสมบัติออกจากสมบัติแล้วจะมาโปรดคนยากคนจน นี่พอบิณฑบาตไปนะพระอินทร์ปลอมเป็นช่างทอหูก พอเอาอาหารใส่บาตรนี้พระกัสสปะ ช่างทอหูกเนาะอาหารเรา เรารู้รู้ฐานะอาหารเรา ข้าวมันไก่ ข้าวแกงเราก็รู้ๆ กันอยู่ แล้วคนจนจะมีอะไร

เนาะมันก็ใส่มา นี่พระอินทร์นะ อาหารทิพย์มันใส่มา เราก็รู้พอใส่เปะ นี่ไม่ใช่คนจนแล้ว พระกัสสปะกำหนดจิตดูเลย พอกำหนดจิตดู โอ้ย พระอินทร์แปลงร่างมาไง

มหาบพิตร มหาบพิตรอย่าจีโกงสิ เอานี้ก็จีโกงอะไรละ เอาก็นี่เขาจะโปรดคนทุกข์คนยาก พวกคนร่ำรวยเขามีคนดูแลอยู่แล้ว พระกัสสปะชอบโปรดคนจน นี่จะโปรดคนจนนะ โอ้ยข้าพเจ้าเนี่ยคนจน จนมาก พระอินทร์เนี่ยจนมาก เอ้าทำไมถึงจนละ ก็ปกครองเทวดาอยู่ นี่เทวดาที่เป็นผู้ปกครองเคยทำบุญพระพุทธรูปเข้ามา พอทำบุญกับพระพุทธรูปเข้ามามีแสงมากกว่า พระอินทร์แสงน้อยกว่า ทำบุญกุศลได้สถานะเป็นพระอินทร์ แต่คนอื่นเขาทำบุญกับพระพุทธรูปเข้ามา เขาเป็นผู้ได้ปกครองแต่เขามีแสง ถ้าแสงเขาเยอะกว่าเขารวยกว่าเหมือนเรานับทองนะ ทองเราเยอะกว่า

นี่เทวดาเขาวัดกันด้วยแสง ด้วยแสงด้วยความสว่าง เขาสว่างกว่า เขากว้างกว่า เขามีบุญญาธิการกว่า พระอินทร์เลยอ้างว่าจนไง จนเพื่อมาใส่บาตรพระกัสสปะเพื่อจะไปเพิ่มแสงเพิ่มบุญ เพื่อให้บุญมากกว่าที่จะไปปกครองนั่นไง มหาบพิตรอย่าจีโกงเขาสิ นี่มาโปรดคนจนนะ เอานี้ก็จนนะ จนกว่าเขานะ นี่มาที่หลวงปู่ชอบพอเขาใส่บาตรปั๊บ โอ๊ะบ้านอยู่ไหน จี๊ไปข้างบน พอใส่บาตรแล้วคอยมองไง แล้วก็หลบไปหลบมา เวลาเดินถึงต้นไม้ หลบหลังต้นไม้ก็หายไปเลย นี่ก็มานั่งอาหารที่บัณฑิตบาตมา แล้วบอกว่ามันพอดีพอดี อูยมันดีไปหมดเลยละ แล้วกินหมดพอดี อืมพอดี

เนี่ยหลงป่า นี่ไม่หลงเพียงแต่ว่ามันอยู่ในป่า ๓ วัน เนี่ยอย่างพระปฏิบัติ พระปฏิบัติได้ฝึกดีแล้วอดอาหารอดข้าวอดอะไรเนี่ย มันทำได้มันเรื่องปกตินะ แต่พวกเราอดอาหารนะ เมื่อก่อนเราบวชใหม่ๆ อ่านประวัติหลวงปู่เทศก์กับหลวงปู่หลุย ถึงบอกเกิดสงครามโลก สมัยสงครามโลกไม่มีผ้าใช้ ใช้นี่มันก็เลยแทงใจเรามาก หนึ่ง องค์หนึ่งหลงติดสมาธิอยู่ ๑๗ ปี องค์หนึ่งติดอยู่ ๑๑ ปี ใช้อะอย่างหนึ่ง

แล้วเรื่องเกิดสงครามเกิดข้าวขาดมากแพง พระเราเนี่ยประชาชนเขายังไม่มีอยู่มีกิน แล้วพระเราจะเอาอะไร มันทำให้ตัวเองนะเร่งความเพียรมาก เราคิดตลอดเวลาตอนที่เราบวชใหม่ๆ ถ้าเราบวชอยู่ เรายังปฏิบัติอยู่ ถ้าจิตใจเรายังไม่สามารถช่วยตัวเองได้ แล้วเกิดเหตุการณ์อย่างนี้ขึ้นมาเราจะทุกข์แค่ไหน ในเมื่อเหตุการณ์มันคืออยู่เห็นไหม เราพูดบ่อยในเมื่อสังคมยังสงบสุข สมณะชีพรามณ์มีโอกาสดำประพฤติปฏิบัติเราต้อง

ชวนขาย เราต้องตั้งใจ เราต้องรีบชวนขายของเราเพื่อจะเอาตัวเรารอดให้ได้ ขนาดเราเองก็มีทุกข์ในหัวใจ แล้วไปเกิดภัยพิบัติอย่างนั้นขึ้นมา เราจะเกิดทุกข์ที่ซ้ำที่ซ้อนเล่า

นี่เหตุการณ์สังคมปกติบิณฑบาตมาพอยู่พอฉัน เราต้องรีบชวนขายของเรา มันจะเตือนตัวเองตลอด อ่านหนังสือไป อ่านอะไรไป มันจะย้อนกลับมาหาตัวเองตลอด แล้วทำให้ตัวเองตื่นตัวตลอด เรื่องการภาวนานี้ โธ่ ข้าราชการเขาไปทำงานตั้งวันหนึ่ง ๘ ชั่วโมง ทำไมเราจะทำไม่ได้ อย่างที่หลวงตาท่านพูดหลวงตาท่านบอกเลย ไอ้คนติดคุกติดตะรางมันเหลาต่อวันละ ๓ เส้น ๔ เส้นนะ ไอ้เราปฏิบัติทำไมจะปฏิบัติไม่ได้ แต่เราก็คิดเหมือนกัน เราคิด ข้าราชการนี่เขาไปนั่งโต๊ะเขียนหนังสือวันหนึ่ง ๘ ชั่วโมง เขาเพื่อหาอยู่หากินของเขา แล้วเราพระปฏิบัติ เราจะพ้นจากกิเลส ไอ้ ๘ ชั่วโมงนะมันน้อยไป มันต้องทุ่มไปๆ ตลอดไป

ทำไมเขาทำหน้าที่การงานเขายังทำได้ เขาทำเพื่ออยู่เพื่อกินเขายังทำขนาดนี้ แล้วเราจะทำเพื่อพ้นจากกิเลส จะทำอย่างนั้นมันจะพอกินได้อย่างไร นี่เวลาเราเร่งความเพียร เพราะเราอ่านหนังสือ อ่านตำรับตำราที่มันจะมีคติ เราจับประเด็นแล้วเอามาปลูกปลูกใจตัวเองตลอด ต้องอย่างนี้ ต้องอย่างนี้ มันเหมือนกับเราหาอุบายตลอดไป หาอุบายเพื่อจะพิชิตตัวเองขึ้นมา เพื่อจะให้ตัวเองแบบว่ามีขวัญกำลังใจต่อสู้กับกิเลสตลอด ต่อสู้กับตัวเองเนี่ยต่อสู้ ต่อสู้

แล้วมันก็เห็นผลนะ แต่กว่าจะเห็นผลนะ ธรรมดาเวลาทุกคนมันจะมีกิเลส มันจะมีสิ่งเร้าให้เราผิดพลาด ไอ้ความผิดพลาดเนี่ยเราถึงเวลาใครมาถามนะ เนี่ยหมอเขามาถามเขาไปอ่านเขาไปปฏิบัติทางอภิธรรมมา เขาบอกว่าเนี่ยสิลัทธิพทปราคาส ไอ้พวกเรานะเนี่ยไอ้พวกพุทโธ สิทธิพทปราคาส ลูกกลัมันไม่เป็นความจริงหรอก เราบอกเลยนะในการปฏิบัติเนี่ย ล้วนทั้งล้วน สิบล้านร้อยล้านทั้งร้อยล้านนะ ถ้าปฏิบัติสิลัทธิพทปราคาสหมด เพราะการเริ่มปฏิบัติทุกคนมีกิเลสหมด แล้วคนมีกิเลสมันจะปฏิบัติแล้วเป็นพระอรหันต์เลยนะ มันเป็นไปได้ยังไง ในเมื่อทุกคนมีกิเลสทุกคน มันจะเป็นสิลัทธิพทปราคาสไปก่อน

แต่คำว่าสิลัทธิพทปราคาส คือว่า มันก็มีความสงสัยไปก่อนเป็นธรรมดา แต่ถ้ามีความสงสัยเราก็มีความตั้งใจมีความจริงใจกับเรา มันผิดก็รู้ว่าผิด มันถูกก็รู้ว่าถูกก็แก้ไขไป มันจะเข้าไปหาสิ่งที่ถูกได้ แต่ในความเห็นของเขา เขาบอกว่าถ้ามีความอยากปฏิบัติ

ไม่ได้ ต้องไม่มีความอยากเลย ก็แก้งว่าไม่มีใจ แก้งว่าเราไม่มีพยายามเปิดใจให้กว้างไว้ แก้งคือปฏิเสธ ปฏิเสธไว้ นี่พอผลที่ตอบมาคือผลที่ปฏิเสธใจ

เราถึงเปรียบเทียบเวลาที่เราคู่กับเขา เปรียบเหมือนเราเป็นข้าราชการ เราจะเซ็นชื่อหรือว่าเราไม่รับเงินเดือน แล้วเราทำงานของเราไปตลอดชีวิตไม่รับเงินเดือนได้ไหม การปฏิเสธคือการเซ็นสัญญาว่าจะไม่รับ ฉะนั้นพอปฏิบัติไปแล้วมันถึงเป็นมิจฉาหมดเพราะมันไม่รับไม่ต่อเนื่อง แต่ถ้าเป็นของเราเนีย รับ ผิดก็รับว่าผิด ถูกก็รับว่าถูก จากผิดมันก็จะถูกขึ้นมา จากถูกมันก็จะเข้าถึงหัวใจ เพราะพุทธกำหนดจากใจ ทุกอย่างกำหนดจากใจ

แต่บอกว่าไม่มีความอยากเลย มันไปตัดตอนกัน ตัดตอนระหว่างความคิดกับจิต ความคิดเป็นความคิด จิตเป็นจิต ปฏิเสธกันหมดต่างคนต่างอยู่ไม่มีอะไรกันเลย มันเวียนวนบอกเราหย่ากัน หย่ากันหมดเลย สมบัติเราห้ามยุ่งต่อกัน ไม่ใช่ กิเลสกับหัวใจมันไม่หย่ากัน มันอยู่ด้วยกัน มันถึงมีเจ้าของรับผิดชอบ ทำดีได้ดีทำชั่วได้ชั่ว มันหย่ากันเลยขาดจากกัน ต่างคนต่างอยู่ นี่ไม่มีความอยากใจ แล้วปฏิบัติไปแล้ว เอ้าแล้วมันปฏิบัติไปก็ต่างคนต่างได้ มันก็ไม่เข้าถึงใจใจ มันก็เลยเป็นมิจฉาสมาธิ มิจฉาปัญญา มิจฉาทั้งหมดเลย

แต่ถ้าเป็นความจริงปล่อยให้เป็นไปตามความเป็นจริง ปฏิบัติตามความจริง มันสะท้อนถึงหัวใจ มันเข้าถึงใจตลอด เพราะมันมาจากใจ เจตนา เจตสิก เวลาคิดออกมาเป็นเจตนา เวลาเข้าเป็นเจตสิก มันจะเข้าไปถึงข้อมูลของใจ ข้อมูลเล็กๆ เข้าไปถึงหัวใจ เข้าไปรื้อค้นกันที่ใจ มันจะเป็นความจริงขึ้นมา เนี่ยครูบาอาจารย์ที่เราปฏิบัติแล้วเป็นอย่างนี้จริงๆ ทำตามความเป็นจริง ปัจจุบันเป็นปัจจุบัน

แต่นี้ไม่เป็นเช่นนั้น นี่ไปตีความธรรมะพระพุทธเจ้าเอง อยากก็เป็นกิเลส แล้วกิเลสมันจะไปแก้ธรรมะได้ไงละ กิเลสมันจะไปแก้กิเลสได้อย่างไร มันก็เป็นกิเลสนะ แล้วคิดเองเออเองหมดเลย แต่ครูบาอาจารย์เราไม่ได้คิดเองเออเอง ครูบาอาจารย์หลวงปู่มันเป็นพระอรหันต์ หลวงปู่เสาร์เป็นพระอรหันต์ การเป็นพระอรหันต์มันเป็นการชำระมันเป็นการรู้เห็นมาตามความเป็นจริงแล้ว มันถึงมาสอนเราตามความเป็นจริงนั้น แต่โลกคิดถึงไม่ได้ วุฒิภาวะไง วุฒิภาวะของโลกก็คิดได้แบบโลก คิดแบบธรรมไม่ได้ พอคิดแบบธรรมไม่ได้ก็คิดแบบนั้นไป

แล้วเวลาพวกเราปฏิบัติ เขายังพูดอีกนะว่า เวลาพวกเราปฏิบัติ พวกเราไม่ศึกษา ก่อน ไม่เคารพพระพุทธเจ้า ทำไมจะไม่เคารพ หลวงตาคณะครูบาอาจารย์ คนเรานะถ้า บรรลุธรรมขึ้นมาละ กราบพระพุทธเจ้าด้วยหัวใจนะ เวลาหลวงตาท่านพูดเห็นใหม่ พุทธ ธรรม สังฆ รวมลงที่ใจหนึ่งเดียว แล้วทำไมไม่เคารพไม่บูชา เคารพบูชามาก แต่ เคารพบูชาเหมือนกับเรากตัญญูกตเวที พ่อแม่กับเราเป็นอันเดียวกันหรือเปล่า ไม่ใช่ หรืออก พ่อแม่คือพ่อแม่ เรานะคนละคนใช่ไหม แล้วเรารักพ่อแม่เราทำไมละ ทำไมเรารัก พ่อแม่เราละ แล้วพ่อแม่เป็นเราหรือเปล่า ไม่ใช่ ไม่ใช่ละ คนละคนนะ พ่อแม่คือพ่อแม่ เราเป็นเราใช่ไหม แต่เรารักพ่อแม่เราไหม รักสิเพราะอะไร เพราะเรามีความกตัญญู กตเวที

นี่ก็เหมือนเราปฏิบัติธรรมนะธรรมของเราใช่ไหม พระพุทธเจ้าเป็นของ พระพุทธเจ้าใช่ไหม แล้วเราเคารพพระพุทธเจ้าไหม เคารพสิ แต่เป็นของเราใช่ไหม คน ละคนใช่ไหม ธรรมมันเป็นอย่างนั้น มันเป็นปัจจุบันธรรมไม่ใช่ว่าไม่เชื่อไม่อะไรแล้วจะ ถูกถูกเหยียดหยาม ไม่ใช่ คำว่าไม่เชื่อก็มันคนละคน มันคนละอัน มันไม่ใช่อันเดียวกัน แต่ คนที่มีความกตัญญู คนที่มีความเคารพบูชาเนี่ยมันเคารพไหมยิ่งกว่าเคารพอีก มันเคารพ มาจากหัวใจนะ แต่เวลาบอกว่าพุทธพจน์ เกียกพุทธพจน์ ไม่เคารพพระพุทธเจ้าอย่าง นั้นนะ ไม่ใช่ พุทธพจน์ถูกหมด แต่มึงนะผิด ไอ้คนพุดนะผิด ไอ้พุทธพจน์นะไม่ผิด หรืออก แต่คนพุดมันตีความผิด แล้วก็มาบังคับให้เป็น

แต่ครูบาอาจารย์เรานะก็เคารพพระพุทธเจ้าเหมือนกัน แล้วที่สอนไม่สอนธรรมะ พระพุทธเจ้าจะไปสอนธรรมะใคร ธรรมะพระพุทธเจ้าทั้งนั้นนะแต่สอนแบบผู้รู้จริงใจ อยากทำความดี อยากปฏิบัติมันจะผิดไปไหน ลูกรักพ่อแม่มันผิดไปไหน ลูกเคารพพ่อแม่ ลูกอุปัฏฐากพ่อแม่ผิดไปตรงไหน นี่ก็เหมือนกันในเมื่ออยากทำความดี ความอยากนะ อยากสร้างคุณงามความดี มันจะผิดไปไหน แต่ถ้าอยากได้ผลสิ นั่ง ๒ นาทีจะเอาสมาธิ บวชแล้วจะเอาานิพพาน เออ อันนี้ผิด อันนี้มันอยากในผลไม่อยากในเหตุ อยากอย่างนี้ เป็นคณา

ไอ้ โกงหัวบวชเป็นพระอรหันต์แน่ๆ เลย รีบๆ บวชเลยนะ พอบวชเสร็จแล้ว กลับบ้านกันหมด นั่งคอตกลอย ทำไมถึงอยู่วัดคนเดียว เหงา ความคิดใจ แต่ขนาดไหนก็ ต้องสู้ละ ถ้าเป็นความจริงของเรา นี่พูดถึงว่าหลงนะ คนเข้าใจผิด ทำไมพระธุดงค์ทำไม

หลงป่า พระก็มาจากคน เราขับรถไปที่ไหนเรายังขับรถหลงเลย ถนนมันเปลี่ยนอยู่ทุกวันนี้ ของข้างนอกมันหลงได้

ดูอย่างในมิลินท์เขถามนะ มิลินท์ถามพระนาคเสนว่า พระอรหันต์หลงในอะไร ไม่หลงในอะไร ไร พระอรหันต์หลงในสมมติบัญญัติ พระอรหันต์ไม่หลงในอะไร พระอรหันต์ไม่หลงในอริยสัจ สัจจะความจริงในหัวใจนั้นะไม่หลง แต่สมมติบัญญัติในสมมติคือชื่อสมมติเรียกขานกันนะสมมติ บัญญัติคือบัญญัติของพระพุทธเจ้า ฉะนั้นพระอรหันต์สวคมณต์ผิด สวคมณต์เนียบัญญัติ สวคมณต์ผิดสวคมณต์ถูกได้ แต่ในใจของพระอรหันต์ไม่มีวันหลงในธรรมชาติ ในสังขารมความจริงอันนั้น

เนียพระอรหันต์ถึงมีสติ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ ในสังขารมนั้นเห็นไหม เวลาจะสื่อความหมายจากธรรมชาติอันนั้น มันต้องสร้างรูปขึ้นมา มันต้องสร้างตัว ขณะสร้างตัวมันต้องไหว พอไหวเนียสติมันพร้อมออกมา มันถึงพร้อมหมดใจ สติพร้อมหมด พร้อมในตัวมันเอง พร้อมในตัวของตัวเอง แต่เวลาจะคิดเนียมันคนละเรื่องกัน เพราะความคิดไม่ใช่จิต จิตไม่ใช่ความคิด จบแล้วนะ เอวัง